

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 177/2025
25.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Далибора Стевановића, због кривичног дела тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка 1) у вези члана 30. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног, адвоката Петра Пауновића, адвоката Предрага Томовића и адвоката Зорана Савелића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу 9К бр. 62/23 од 21.06.2024. године и Апелационог суда у Нишу 18Кж1 604/2024 од 06.11.2024. године, у седници већа одржаној дана 25.02.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Далибора Стевановића, адвоката Петра Пауновића и адвоката Предрага Томовића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу 9К бр. 62/23 од 21.06.2024. године и Апелационог суда у Нишу 18Кж1 604/2024 од 06.11.2024. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости одбацује као недозвољен.

ОДБАЦУЈЕ се као неблагоприятан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Далибора Стевановића, адвоката Зорана Савелића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу 9К бр. 62/23 од 21.06.2024. године и Апелационог суда у Нишу 18Кж1 604/2024 од 06.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу 9К бр. 62/23 од 21.06.2024. године оглашен је кривим окривљени Далибор Стевановић, да је извршио кривично дело тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка 1) у вези члана 30. Кривичног законика и осуђен је на казну затвора у трајању од 14 година, у коју се урачунава време проведено у притвору од 12.11.2022. године па на даље. Истом пресудом, окривљеном је изречена мера безбедности одузимање предмета извршења кривичног дела, ближе наведених у

изреци првостепене пресуде и одлучено је о трошковима кривичног поступка, на начин ближе одређен у изреци првостепене пресуде, док је оштећена ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 18Кж1 604/2024 од 06.11.2024. године, усвојена је жалба Вишег јавног тужиоца у Нишу и пресуда Вишег суда у Нишу 9К бр. 62/23 од 21.06.2024. године је преиначена само у делу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд окривљеног Далибора Стевановића, за кривично дело тешко убиство у покушају из члана 114. став 1. тачка 1) у вези члана 30. Кривичног законика, за које је побијаном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 18 година, у коју се урачунава време проведено у притвору од 12.11.2022. године па на даље, док су жалбе бранилаца окривљеног Далибора Стевановића одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости поднели су:

- браниоци окривљеног Далибора Стевановића, адвокат Предраг Томовић и адвокат Петар Пауновић због повреде закона из члана 439. тач. 1), 2) и 3) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев, побијане пресуде укине и списе предмета врати на поновни поступак и одлучивање првостепеном суду или да побијане пресуде преиначи тако да окривљеног огласи кривим за извршење кривичног дела убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. Кривичног законика и изрекне му блажу кривичну санкцију или да преиначи само другостепену пресуду тако да се окривљеном изрекне блажу кривичну санкцију;

- бранилац окривљеног Далибора Стевановића, адвокат Зоран Савелић, због повреде закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Врховном јавном тужиоцу и на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су поднети захтеви за заштиту законитости, те након оцене навода у захтевима нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Далибора Стевановића, адвоката Предрага Томовића и Петра Пауновића је неоснован у односу на повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, а у преосталом делу захтев је недозвољен, док је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Далибора Стевановића, адвоката Зорана Савелића неblaговремен.

Браниоци окривљеног Далибора Стевановића, адвокат Петар Пауновић и адвокат Предраг Томовић у поднетом захтеву за заштиту законитости указују да су побијаним пресудама учињене повреде кривичног закона из члана 439. тач. 1) и 2) ЗКП, које се огледају у чињеници да је суд радње окривљеног погрешно квалификовао као подмукле, пропуштајући да у опису критичног догађаја опише подмуклост у изузетном степену, што представља квалификаторну околност у смислу члана 114. став

1. тачка 1) Кривичног законика, те се у конкретном случају, по наводима браниоца, ради о кривичном делу убиство у покушају из члана 113. у вези члана 30. Кривичног законика.

Врховни суд ове наводе захтева оцењује неоснованим, с обзиром да из радње извршења описане у изреци првостепене пресуде произлази да је окривљени „на подмукао начин покушао да лиши живота своју бившу супругу...” на начин описан у изреци првостепене пресуде, при чему је о постојању ове квалификаторне околности довољне и јасне разлоге дао другостепени суд на страни 7. пасус 4. и страни 8. пасус 1, 2, 3. и 4. образложења пресуде које разлоге и овај суд прихвата и на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости, браниоци окривљеног адвокати Петар Пауновић и Предраг Томовић оспоравају подмуклост на страни окривљеног и указују на чињеницу да код окривљеног није утврђено постојање умишљаја за предузимање подумкле радње, већ да се ради о емоционалној напетости изазваној услед неприхватања развода од оштећене, да место извршења кривичног дела (радња извршена на јавном месту, испред улаза у стамбену зграду) није карактеристично за подмуклост, а којим наводима бранилац чињенично оспорава постојање подмуклости на страни окривљеног и суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости у овом делу оценио као недозвољен.

Осим тога, браниоци окривљеног адвокати Петар Пауновић и Предраг Томовић у поднетом захтеву за заштиту законитости нумеришу да је побијаним пресудама учињена и повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, која представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека, међутим, у поднетом захтеву за заштиту законитости се не образлаже у чему се конкретно огледа означена повреда.

Одредба члана 484. ЗКП налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а то подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему та повреда конкретно састоји, с обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује, овај суд је оценио да захтев за заштиту законитости у овом делу нема прописан садржај.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 1) ЗКП, прописано је да ће Врховни суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости ако није поднет у року из члана 485. став 4. ЗКП, односно у року од 30 дана од дана када је окривљеном достављена правоснажна одлука, под условом да је против те одлуке користио редовни правни лек. Овај рок важи и рачуна се исто и за браниоца окривљеног, обзиром на

одредбу члана 71. тачка 5) ЗКП, којом су права браниоца ограничена правима окривљеног.

Из списка предмета произлази да је захтев за заштиту законитости бранилац окривљеног Далибора Стевановића, адвокат Зоран Савељић, поднео препорученом поштом дана 15.01.2025. године, како је датирано у службеном пријемном печату Врховног суда. Имајући у виду чињеницу да је окривљеном Далибору Стевановићу другостепена пресуда уредно достављена 10.12.2024. године, то је предметни захтев поднет након законског прописаног рока из члана 485. став 4. ЗКП, па је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Зорана Савељића одбацио као неблаговремен.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 1), 2) и 3) ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић,с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић